

Written by பி.இரயாகரன்

Saturday, 01 May 2010 11:02 - Last Updated Sunday, 01 May 2011 07:08

சாதாரண மக்கள் இவர்களிடம் தங்கள் கருத்து எழுத்து பச்சுரிமையை இழந்ததுடன், இரண்டு பக்க ஓடும் குமுறல்களையும் எதிர் கொண்டனர். விடுதலையின் பெயரிலான மக்கள் விரோத பயங்கரவாதத்தையும், அரசு பயங்கரவாதத்தையும் ஒரே தளத்தின் எதிர் கொண்டனர். மக்களுக்கான போராட்டம் என்பது, இப்படி வலதுசாரிப் பாசிசத்தின் பிடியில் சிக்கி, அவை சிதைக்கப்பட்டது. தங்கள் வலதுசாரியத்தை மீட்டிமறக்க, மார்க்சியத்தையே பயன்படுத்தியது முதல், சகல ஓடும் குமுறல்களையும் பற்றிப் பச்சினர். ஜே.வி.பி முதல் புலிகள் வரை, அதை விதவிதமாக முன்வைத்தனர். அதனேரேம ஓடும் கப்பட்ட தொழிலாளர் வர்க்க அரசியலை கண்ட மாதிரத்தில், அவர்களே அழித்தனர். இதன் மீலம் தங்கள் பாசிசத்தை அடிப்படையாக கொண்ட மக்கள் விரோதக் கருவிகளையே, விடுதலையைக் காட்டினர்.

கடந்தகாலத்தில் இலங்கையில் ஆயுதம் ஏந்தி, எம்மசைச் சூற்றி நடந்த எதிர்ப்புரட்சி அரசியல் வரலாறு இதுவாகும்.

சண்முகதாசன் தலமையிலான கட்சி, ஒரு தொழிலாளர் வர்க்க தலமையை அடிப்படையாக கொண்டு உட்கட்சிப் போராட்டத்தின் பின் 1960 களில் தோற்றம் பெற்றது. 1970 வரையான இதன் அரசியல், வர்க்கத் தலமையையும் வர்க்கப் போராட்டத்தையும் முன்னெடுக்கத் தவறியது. இதனால் இது ஒரு வர்க்கக் கட்சியாக, இலங்கையின் அனாதைத் து ஓடும் கப்பட்ட மக்களின் கட்சியாக தன்னையே உருவாக்க முடியாமல் போனது.

இதனால் ஜே.வி.பியும், தமிழ்த்தேசிய இயக்கங்களும், இதற்கு உள்ளிருந்தும் வெளியிலும் தோன்றியது. இலங்கையின் வர்க்க முரண்பாட்டையும், சமீக ஓடும் குமுறலையும் சண் கட்சி நிராகரித்த போது, அதற்கு கட்சி தலமை தாங்க முடியவில்லை. அவை தனக்கான புதிய அரசியல் தலமைகளைத் தேடிக்கொண்டது. சண்ணின் கட்சி, ஒரு வர்க்க கட்சியாக வரலாற்றில் நீடிக்க முடியவில்லை.

